

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 33

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 17 ianuarie 2020

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina	
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE				
Decizia nr. 489 din 17 septembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România	2-4	55.	— Decizie privind revocarea domnului Paul Racoviță din funcția de inspector general adjunct, cu rang de subsecretar de stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C..... 13	
Decizia nr. 622 din 10 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și, în special, ale art. 7 alin. (5) din aceasta, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și, în special, ale art. 1 alin. (3) din aceasta	5-9	56.	— Decizie privind numirea domnului Paul Racoviță în funcția de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C. 14	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI				
21. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății	10-11	57.	— Decizie privind numirea domnului Ionuț Cotarcea în funcția de inspector general adjunct, cu rang de subsecretar de stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C..... 14	
22. — Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.486/2005 privind asigurarea pazei și protecției obiectivelor, bunurilor și valorilor cu efective de jandarmi	12	58.	— Decizie pentru numirea domnului Cornel Feruță în funcția de secretar de stat pentru afaceri globale și strategii diplomatice în cadrul Ministerului Afacerilor Externe	15
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI				
54. — Decizie privind revocarea domnului Nelu Stelea din funcția de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.	13	59.	— Decizie pentru numirea doamnei Daniela Anda Grigore Gîțman în funcția de secretar de stat pentru relații interinstituționale în cadrul Ministerului Afacerilor Externe	15
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI				
		220/2019.	— Ordin privind aprobarea Procedurii de notificare pentru racordarea la rețelele electrice de interes public a sistemelor de înaltă tensiune în curent continuu și a centralelor electrice formate din module generatoare, care se racordează la rețelele electrice de interes public prin intermediul sistemelor de înaltă tensiune în curent continuu, și de verificare a conformității acestora.....	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 489**

din 17 septembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Racz Ida și Debelka Iren în Dosarul nr. 4.254/271/2017 al Judecătoriei Oradea — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.686D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentatului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, precizând că, în opinia sa, își menține valabilitatea bogata jurisprudență a Curții Constituționale în materie, menționând, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 622 din 17 octombrie 2017.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 23 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.254/271/2017, **Judecătoria Oradea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România**, excepție ridicată de Racz Ida și Debelka Iren într-o cauză civilă având ca obiect anularea unei hotărâri a Comisiei județene Bihor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor prin care s-a invalidat decizia Comisiei locale de fond funciar Oradea de atribuire în natură a unui teren pe un alt amplasament, în compensare pentru un teren solicitat în temeiul Legii fondului funciar nr. 18/1991, și s-a decis acordarea de despăgubiri.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că se aplică și acelor situații juridice în care dreptul titularului la reconstituirea dreptului de proprietate a fost consfințit prin hotărâre judecătorească definitivă/irevocabilă anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013.** Astfel, precizează că, în anul 2011, cele două

comisii pârâte au fost obligate prin hotărâre judecătorească definitivă să emită titlul de proprietate pentru un teren cu privire la care reclamantele au solicitat reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul Legii fondului funciar nr. 18/1991. Comisiile de aplicare a legilor fondului funciar au amânat însă punerea în executare a acesteia, pentru ca, în anul 2017, să emită o dispoziție de invalidare a suprafeței obținute deja prin hotărâre judecătorească definitivă. Ca atare, se susține că există un conflict între puterea judecătorească, aceasta soluționând litigiul irevocabil, și puterea executivă, care ignoră dispozițiile unei hotărâri judecătorești, lucru inadmisibil într-un stat de drept. Se mai arată că, în virtutea principiului neretroactivității legii, legea nouă, invocată de către comisiile locale, nu se poate aplica asupra efectelor juridice tranșate printr-o hotărâre judecătorească. Cele dispuse printr-o hotărâre judecătorească nu mai pot fi contrazise prin acte normative ulterioare. Se susține că, în interpretarea criticată, textul de lege supus controlului de constituționalitate lezează principiul stabilității raporturilor juridice reglementate prin hotărâri judecătorești anterioare intrării în vigoare a acestuia. Mai arată că, întrucât noua lege nu distinge, titularul dreptului consfințit printr-o hotărâre judecătorească se vede pus în situația în care aceasta nu are niciun efect juridic, în dezacord cu principiul procesului echitabil.

6. **Judecătoria Oradea — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 nu aduc atingere principiului neretroactivității legii, consacrat de art. 15 alin. (2) din Constituție. Arată că, în situația în care fostul proprietar sau moștenitorii acestuia au înstrăinat drepturile care li se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, aceștia nu mai sunt îndreptățiți la acordarea de măsuri reparatorii, titulari ai acestor măsuri fiind dobânditorii drepturilor, prin acordarea de puncte. Precizează că prevederea legală criticată are rolul de a descuraja operațiunile speculative.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, nepunând în discuție posibila imixtiune a legiuitorului în procesul de realizare a justiției. Totodată, acestea nu nesocotesc principiul neretroactivității legii și nici pe cel al separației puterilor în stat, ci reprezintă o problemă de politică legislativă.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la

prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă prevederile art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, care au următorul conținut normativ: „(3) În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).”

12. Prevederile art. 24 alin. (2), (3) și (4) din Legea nr. 165/2013, la care face referire textul criticat, stabilesc că, în dosarele în care se acordă măsuri compensatorii altor persoane decât titularul dreptului de proprietate, fost proprietar sau moștenitorii legali ori testamentari ai acestuia, se acordă un număr de puncte egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6), adică prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. Numărul de puncte acordat nu poate reprezenta o valoare mai mare decât cea stabilită potrivit art. 21 alin. (6) și (7). În cazul în care din documentele depuse la dosarul de restituire nu rezultă prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate, punctele vor reprezenta echivalentul a 15% din valoarea stabilită conform art. 21 alin. (6).

13. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (4) care consacără principiul separației și echilibrului puterilor în stat, art. 15 alin. (2) care instituie principiul neretroactivității legii și în art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit textului de lege criticat, în situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte, numărul acestora urmând să fie egal cu suma dintre prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate și un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului, stabilită potrivit grilei notariale în vigoare la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013.

15. În jurisprudența sa, ca, de exemplu, Decizia nr. 179 din 1 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 3 iunie 2014, paragraful 45, sau Decizia nr. 750 din 22 noiembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 230 din 26 martie 2019, paragraful 18, Curtea a observat că dispozițiile Legii nr. 165/2013 nu se rezumă la stabilirea unui quantum al despăgubirilor egal cu prețul plătit de cesionar cedentului, ci prevede că despăgubirile acordate cesionarilor se constituie din prețul plătit fostului proprietar sau moștenitorilor legali ori testamentari ai acestuia pentru tranzacționarea dreptului de proprietate la care se adaugă un procent de 15% din diferența până la valoarea imobilului stabilită conform art. 21 alin. (6) din lege. Prin urmare, există un raport de proporționalitate rezonabil între scopul urmărit, și anume reglementarea unor măsuri reparatorii în

interesul foștilor proprietari ale căror imobile au fost preluate în mod abuziv de stat sau de alte persoane juridice, și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia. Din dispozițiile de lege criticate reiese că intenția legiuitorului a fost aceea de a limita operațiunile speculative cu drepturi litigioase prin plafonarea plăților către cesionari, adică limitarea veniturilor încasate de aceștia. Scopul măsurilor reparatorii adoptate de către legiuitor a fost acela de a atenua a consecințelor încălcărilor masive ale drepturilor de proprietate din trecut, și nicidecum crearea de noi drepturi sau surse de venit pentru terțe persoane, plafonarea quantumului despăgubirilor acordate cesionarilor apărând ca fiind în concordanță atât cu Legea fundamentală, cât și cu jurisprudența instanței europene.

16. În ceea ce privește invocarea încălcării prevederilor constituționale ale art. 15 alin. (2), Curtea, în considerarea art. 41 alin. (1) din Legea nr. 165/2013, a mai observat că dispozițiile criticate referitoare la plafonarea despăgubirilor acordate cesionarilor nu se aplică celor cărora li s-a stabilit dreptul de proprietate și li s-a emis titlul de despăgubire anterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. De altfel, prin reiterarea jurisprudenței sale în materie, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu se aplică retroactiv, ci reglementează modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (Decizia nr. 179 din 1 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 409 din 3 iunie 2014, paragrafele 39 și 40, sau Decizia nr. 622 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 20 februarie 2018, paragraful 22).

17. Totodată, analizând natura juridică a contractelor de cesiune încheiate de titularii dreptului la reparații pentru pierderile suferite în perioada 1947—1989, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 179 din 1 aprilie 2014, paragraful 33, că acestea sunt contracte aleatorii și că, prin definiție, aceste înstrăinări nu puteau avea loc decât între momentul depunerii notificării și momentul emiterii titlului de despăgubire, având în vedere dispozițiile art. 5 alin. (1) lit. a) din titlul VII al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente potrivit cărora „*drepturile stabilite prin titlurile de despăgubire nu pot fi vândute, cumpărate, date în garanție sau transferate în orice alt mod, cu titlu oneros sau cu titlu gratuit, cu excepția dobândirii acestora ca efect al succesiunii; actele de înstrăinare a acestor drepturi, cu excepția transmiterii ca efect al succesiunii, sunt lovite de nulitate absolută*”. Or, contractele aleatorii sunt contracte cu titlu oneros în care întinderea sau chiar existența obligației pentru una dintre părți ori pentru ambele părți contractante nu se cunoaște în momentul încheierii contractului, deoarece depinde de un eveniment viitor și incert, în cazul de față, stabilirea dreptului de proprietate al cedentului. Așadar, la încheierea contractului, nici cedentul — persoana care se consideră îndreptățită la restituire —, nici cesionarul — terțul raportului între stat și persoana care se consideră îndreptățită — nu poate stabili cu certitudine existența unui drept de proprietate al celui dintâi, care să determine un drept la despăgubire al celui de-al doilea, astfel încât nu se poate stabili quantumul câștigului ori al pierderii, nici existența acestora. Este evident faptul că atât persoanele care se consideră îndreptățite la măsurile reparatorii, cât și cesionarii drepturilor de creanță izvorâte din legile de restituire au dobândit doar vocația obținerii unor măsuri reparatorii, calitatea de titular al dreptului de proprietate asupra bunului preluat abuziv urmând a fi stabilită după epuizarea procedurilor prevăzute de legile privind restituirea.

18. În cauza de față, excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-un proces având ca obiect soluționarea contestației împotriva unei hotărâri a Comisiei județene Bihor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor prin care, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, s-a invalidat

decizia Comisiei locale de fond funciar Oradea de atribuire în natură a unui teren pe un alt amplasament, în compensare pentru un teren solicitat în temeiul Legii fondului funciar nr. 18/1991, și s-a decis acordarea de despăgubiri prin puncte.

19. Din documentele aflate la dosar se constată că la data de 25 ianuarie 2011 a devenit definitivă, prin respingerea de către Tribunalul Bihor a recursului introdus împotriva acesteia, sentința prin care Judecătoria Oradea a obligat Comisia locală Oradea și Comisia județeană Bihor să reconstituie în favoarea reclamantelor, autoare ale prezentei excepții de neconstituționalitate, dreptul de proprietate asupra unei anumite suprafețe de teren prin compensare pe un alt amplasament liber aflat la dispoziția comisiei, echivalent valoric cu terenul acestora.

20. Din întâmpinarea depusă de Comisia locală a municipiului Oradea de aplicare a Legii fondului funciar nr. 18/1991 rezultă că la data de 26 aprilie 2011, reclamantele autoare ale excepției au încheiat un contract de vânzare prin care au înstrăinat altor două persoane dreptul la reconstituirea dreptului de proprietate asupra suprafeței de teren menționate. De asemenea, în aceeași întâmpinare se precizează că, după inventarierea terenurilor libere, cele două reclamante autoare ale excepției au fost invitate la sediul comisiei locale în vederea punerii în executare a hotărârii judecătorești prin reconstituirea dreptului de proprietate în natură, la data de 15 octombrie 2015, deci ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013. În locul acestora s-a prezentat însă una dintre cumpărătoare, prezentând comisiei contractul de vânzare-cumpărare.

21. Cu toate acestea, la data de 9 februarie 2017, Comisia municipală Oradea pentru aplicarea legilor fondului funciar a emis o înștiințare către cele două reclamante autoare ale excepției în sensul că în favoarea acestora a fost validată respectiva suprafață în vederea acordării de măsuri compensatorii prin puncte ca urmare a aplicării prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013, în conformitate cu Hotărârea din 11 ianuarie 2017 a Comisiei județene Bihor pentru stabilirea dreptului de proprietate asupra terenurilor. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată în cursul soluționării contestației formulate împotriva acestei din urmă hotărâri.

22. În acest context factual și procesual, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția legăturii cu cauza, impusă de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale. Textul de lege supus controlului de constituționalitate reglementează situația despăgubirilor ce se pot acorda persoanelor către care au fost înstrăinate drepturile care se cuveneau persoanelor îndreptățite potrivit legilor de restituire a proprietății, or procesul în cursul soluționării căruia a

fost ridicată excepția de neconstituționalitate a fost declanșat la cererea foștilor proprietari, care și-au cedat, anterior momentului declanșării procesului, dreptul litigios referitor la obținerea de despăgubiri pentru imobilul preluat în mod abuziv de statul român în perioada 6 martie 1945—21 decembrie 1989. Prin urmare, interes în ceea ce privește verificarea constituționalității textului de lege în discuție ar putea justifica în cauza de față doar cesionarele dreptului, care ar putea să formuleze în cadrul procesului aflat pe rolul Judecătoria Oradea o cerere de intervenție în interes propriu și, dobândind calitatea de părți în proces, să solicite instanței să sesizeze Curtea Constituțională în vederea soluționării excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013.

23. În ceea ce privește incidența, din această perspectivă, a cauzei de inadmisibilitate care privește lipsa legăturii excepției de neconstituționalitate cu soluționarea cauzei, consacrată de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, potrivit căruia „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia*”, Curtea a amintit, în jurisprudența sa, condițiile pe care le-a desprins din interpretarea acestui text legal (a se vedea în acest sens Decizia nr. 621 din 13 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 5 decembrie 2016, paragraful 25). Astfel, Curtea a statuat că existența legăturii excepției de neconstituționalitate cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, presupune întrunirea cumulativă a următoarelor condiții: aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate (a se vedea și Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20, Decizia nr. 712 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 24 noiembrie 2015, paragraful 19).

24. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3) din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, excepție ridicată de Racz Ida și Debelka Iren în Dosarul nr. 4.254/271/2017 al Judecătoria Oradea — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoria Oradea — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 septembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 622

din 10 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și, în special, ale art. 7 alin. (5) din aceasta, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și, în special, ale art. 1 alin. (3) din aceasta

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și, în special, ale art. 7 alin. (5) din aceasta, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și, în special, ale art. 1 alin. (3) din aceasta, excepție ridicată de Marius Lucian Talabur în Dosarul nr. 326/35/2017 al Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.932D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 284 din 7 mai 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 326/35/2017, **Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 și, în special, ale art. 7 alin. (5) din aceasta, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și, în special, ale art. 1 alin. (3) din aceasta.** Excepția de neconstituționalitate

a fost ridicată de reclamantul Marius Lucian Talabur în cadrul soluționării acțiunii în contencios administrativ având ca obiect cererea de anulare a Ordinului nr. 835/2017 emis de președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală (ANAF) și acordarea sporului de 25% pentru risc și solicitare neuropsihică, precum și achitarea diferenței de 20% retroactiv, începând cu data de 1 martie 2017, pentru personalul Direcției Generale Antifraudă Fiscală din cadrul ANAF, care ocupă funcții specifice de inspector antifraudă, inspector șef antifraudă, inspector general adjunct antifraudă și inspector general antifraudă.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în primul rând, că prin Ordinul nr. 835/2017 al președintelui ANAF s-au dispus încetarea aplicării prevederilor art. 1 din Ordinul nr. 964/2015 al președintelui ANAF și neacordarea sporului de 25% pentru personalul Direcției Generale Antifraudă Fiscală din cadrul ANAF, care ocupă funcții specifice de inspector antifraudă, inspector șef antifraudă, inspector general adjunct antifraudă și inspector general antifraudă. Ulterior, prin Ordinul nr. 836/2017 al președintelui ANAF, s-a acordat sporul pentru risc și solicitare neuropsihică în cuantum de 5% aplicat la salariul brut lunar, fiind privat de 20% din salariu.

6. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că normele criticate contravin art. 115 din Constituție, deoarece lipsește motivarea urgenței adoptării celor două ordonanțe de urgență ale Guvernului criticate. Invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale, și anume Deciziile nr. 255 din 11 mai 2005 și nr. 366 din 25 iunie 2014, și arată că niciunul dintre motivele invocate de Guvern nu este de natură a justifica urgența adoptării celor două acte normative.

7. Se mai arată că dispozițiile criticate contravin art. 1 alin. (5) din Constituție, fiind adoptate cu nerespectarea normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, deoarece formula „prorogarea unor termene”, utilizată de textele criticate, nu este prevăzută de lege. Astfel, Legea nr. 24/2000 reglementează în cap. VI modificarea, completarea, abrogarea și alte evenimente legislative, fără a utiliza noțiunea de prorogare a unor termene. Conform Dicționarului explicativ al limbii române, prorogarea înseamnă amânarea (din oficiu) pentru o dată ulterioară a activității unui corp constituit, a unei adunări legislative, un termen scadent etc. Niciunul dintre termenii definiți de lege nu poate fi interpretat în sensul „prorogării unor termene”. Termenul de prorogare nu se încadrează nici în categoria „modificării”, prevăzută de art. 59 din Legea nr. 24/2000, nici în categoria „completării”, prevăzută

de art. 60 din aceeași lege, nici măcar în cea de „normă derogatorie”, prevăzută de art. 63 din lege, potrivit căruia „*Pentru instituirea unei norme derogatorii se va folosi formula «prin derogare de la...», urmată de menționarea reglementării de la care se derogă. Derogarea se poate face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază*”.

8. Se mai susține că modalitatea folosită de legiuitor în adoptarea celor două acte normative criticate, de prorogare a unor termene, este contrară și art. 78 din Constituție. Astfel, de la data prevăzută pentru intrarea sa în vigoare, legea se aplică în ansamblul său, și nu doar o parte din articolele legii. Dacă legiuitorul delegat ar fi dorit să abroge anumite texte dintr-o altă lege prin actele normative criticate, avea posibilitatea să folosească una dintre modalitățile prevăzute în Legea nr. 24/2000, respectiv abrogarea sau modificarea, dar în niciun caz prorogarea, așa cum a procedat. Câtă vreme legea este în vigoare nu poate fi amânat de la aplicare niciun articol din conținutul ei decât prin metodele arătate.

9. Referitor la încălcarea dreptului de proprietate, autorul excepției arată că sporul în cuantum de 25% face parte din salariul lunar, nefiind o recompensă ocazională, și reprezintă un drept patrimonial, fiind suficient stabilit de autoritățile naționale pe baza legislației în vigoare. Se invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârile pronunțate în cauzele *Rafinăriile grecești Stran și Stratis Andreadis împotriva Greciei*, *Andrejeva împotriva Letoniei*, *Buchen împotriva Cehiei*, *Muller împotriva Austriei*), potrivit căreia noțiunea generică de „bun” acoperă și dreptul de a fi beneficiar al unui drept salarial, iar limitarea nejustificată a unui drept recunoscut, cum ar fi dreptul salarial, drept nesocotit ulterior, fără a exista o justificare obiectivă și rezonabilă pentru o asemenea îngrădire, constituie o privare de proprietate, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, dar și o discriminare în sensul art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că o reducere substanțială a nivelului veniturilor ar putea fi considerată ca afectând substanța dreptului de proprietate și chiar a însuși dreptului de a rămâne beneficiar al sistemului de asigurare la bătrânețe. Or, având în vedere jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, nu se poate aduce atingere drepturilor salariale aflate în plată fără respectarea dispozițiilor art. 15 paragrafele 1 și 3 din Convenție. Invocarea nevoii restrângerii exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți nu se poate constitui într-un veritabil temei pentru a legitima reducerea veniturilor plătite din bugetul public. Criza economică, un cuantum prea ridicat al cheltuielilor publice ori dezechilibrul bugetar nu sunt circumstanțe anume prevăzute în cuprinsul art. 53 din Constituție și nu pot fi asimilate cu situațiile excepționale menționate în cuprinsul acestui text fundamental. Statul nu poate, în baza art. 15 din Convenție, să suspende drepturile și libertățile garantate decât în măsura în care exercitarea acestora ar fi de natură să-l împiedice să facă față pericolului public. Din această perspectivă, măsura de eliminare a sporului nu își găsește nicio justificare.

10. Se mai susține că măsura eliminării sporului de 25% are semnificația unei suspendări parțiale a exercitării dreptului la încasarea salariului. Recunoscând marja de apreciere a statelor în materia legislației sociale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat obligația autorităților publice de a menține un just echilibru între interesul general și imperativele protecției drepturilor fundamentale ale persoanei, echilibru care nu este

menținut ori de câte ori, prin diminuarea drepturilor patrimoniale, persoana trebuie să suporte o sarcină excesivă și disproporționată, ceea ce conduce la încălcarea art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție (a se vedea în acest sens hotărârile pronunțate în cauzele *Ásmundsson împotriva Islandei*, 2004, și *Moskal împotriva Poloniei*, 2009). Se susține că sporul de 25% face parte din indemnizație, astfel că este un drept fundamental, întrucât dreptul la salariu este un corolar al dreptului la muncă. Chiar dacă acest spor ar fi considerat un adaos la salariu, tot nu ar putea fi înlăturat, pentru că s-ar încălca art. 1 alin. (3) din Constituție, potrivit căruia România este un stat social, în care dreptatea este valoare supremă. Prin urmare, acest spor nu poate fi condiționat de încadrarea în cheltuielile cu salariile, aprobate prin bugetul ANAF și, după caz, prin bugetele instituțiilor publice din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională. Mai mult, legea salarizării nu condiționează acordarea sporurilor salariale de alocările bugetare. Cu privire la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, autorul excepției susține că, fiind beneficiar al dreptului salarial recunoscut printr-o lege, are o speranță legitimă privind stabilitatea și coerența legislativă, astfel încât trebuie să beneficieze neîngrădit de drepturile legal dobândite, cu precizarea că acestea țin intrinsec de cariera profesională.

11. În final, referitor la discriminare, autorul excepției de neconstituționalitate susține că, deși se află în aceeași situație cu magistrații, având aceleași incompatibilități și interdicții, numai pentru categoria din care face parte s-a diminuat sporul, iar pentru magistrați s-a păstrat, ceea ce nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă și, prin urmare, constituie o discriminare ce conduce la încălcarea art. 14 din Convenție, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului.

12. **Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal** și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, întrucât aduc atingere dreptului de proprietate consacrat de art. 44 din Constituție, respectiv drepturilor salariale care constituie un „bun”, în sensul art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și dreptului la muncă al cetățenilor, drept protejat de art. 41 din Constituție. Astfel, în măsura în care printr-un act al puterii executive, cum sunt ordonanțele de urgență ale Guvernului criticate în speță, se restrâng exercițiul dreptului la muncă și plata drepturilor salariale ale angajaților, este afectat în mod direct și nejustificat dreptul de proprietate al acestora, ceea ce contravine dispozițiilor constituționale și reglementărilor internaționale asumate de România în această materie.

13. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

14. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, cu privire la pretinsa încălcare a art. 53 din Constituție, prin mai multe decizii, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra unor critici de neconstituționalitate similare, de exemplu, prin Decizia nr. 291 din 23 mai 2013, pronunțată într-un dosar având ca obiect drepturi de natura celor solicitate în speța de față, prin care a stabilit că textele criticate se referă la beneficii acordate anumitor categorii socioprofesionale în virtutea statutului special al acestora, fără

a avea însă un temei constituțional. Așa fiind, Curtea a constatat că drepturile afectate de textul de lege criticat nu sunt consacrate la nivel constituțional, neavând în consecință un caracter fundamental. De asemenea, prin deciziile nr. 170 din 19 martie 2015 și nr. 443 din 21 iunie 2016, Curtea a arătat că nu există o obligație constituțională a legiuitorului de a reglementa acordarea de ajutoare sau indemnizații la ieșirea la pensie, retragere, încetarea raporturilor de serviciu ori la trecerea în rezervă. În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, Guvernul invocă aspectele reținute în Preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017, aspecte care, în opinia acestuia, conduc la concluzia că, pe de o parte, au fost justificate urgența și situația extraordinară necesare adoptării unei ordonanțe de urgență, iar, pe de altă parte, că măsurile în cauză nu sufereau amânare, practic, neexistând alt instrument legislativ ce ar fi putut fi folosit în scopul evitării rapide a consecințelor negative sus-menționate. În final, cu privire la invocarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, consideră că acestea nu sunt încălcate de normele criticate, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 262 din 5 mai 2016, potrivit căreia principiul egalității în drepturi a cetățenilor presupune aplicarea unui tratament juridic identic persoanelor aflate în situații similare. Pe de altă parte, însă, acest principiu nu exclude instituirea unui tratament juridic diferențiat persoanelor aflate în situații diferite.

15. **Avocatul Poporului** menționează că își păstrează punctul de vedere exprimat și reținut de Curtea Constituțională în Decizia nr. 616 din 2 octombrie 2018, în sensul constituționalității normelor criticate.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1035 din 22 decembrie 2016, aprobată prin Legea nr. 152/2017, și, în special, ale art. 7 alin. (5) din aceasta, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2017, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 115/2017, cu modificările ulterioare, și, în special ale art. 1 alin. (3) din aceasta. Dispozițiile criticate în special au următorul conținut:

— Art. 7 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016: „Dispozițiile alin. (4) se aplică cu încadrarea în

cheltuielile cu salariile aprobate prin bugetul Agenției Naționale pentru Administrare Fiscală și, după caz, prin bugetele instituțiilor publice din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională”;

— Art. 1 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017: „Prevederile art. 1 alin. (3)—(5), art. 2—4, art. 5 alin. (2)—(4) și art. 6—11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, se aplică în mod corespunzător și în perioada 1 martie—31 decembrie 2017.”

19. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 privind dreptul la muncă, art. 44 privind dreptul de proprietate privată, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 115 privind delegarea legislativă. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind interzicerea discriminării, ale art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, privind protecția proprietății, și ale art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție, privind interzicerea generală a discriminării.

20. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 prevăd că alin. (4) al art. 7 din aceasta se aplică cu încadrarea în cheltuielile cu salariile aprobate prin bugetul ANAF și, după caz, prin bugetele instituțiilor publice din sectorul de apărare, ordine publică și securitate națională. Dispozițiile art. 7 alin. (4) din ordonanța de urgență a Guvernului criticată au următorul conținut: „Prevederile art. 13 alin. (5)—(8) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare, precum și prevederile art. 12 alin. (6)—(11) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător și în perioada 1 ianuarie—28 februarie 2017.” Dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 au un conținut similar, dar aplicabil pentru perioada 1 martie—31 decembrie 2017. Analizând susținerile autorului excepției, Curtea constată că, în realitate, acesta este nemulțumit de reducerea sporului pentru risc și solicitare neuropsihică pentru personalul Direcției Generale Antifraudă Fiscală din cadrul ANAF, care ocupă funcții specifice de inspector antifraudă, inspector șef antifraudă, inspector general adjunct antifraudă și inspector general antifraudă.

21. Cu privire la aceste susțineri, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, sporurile, premiile și alte stimulente reprezintă drepturi salariale suplimentare, nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție. Legiuitorul este în drept să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate

suspenda sau chiar anula, în acest sens fiind considerentele deciziilor nr. 1.601 din 9 decembrie 2010 și nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011 și nr. 99 din 8 februarie 2012. În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor, în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților săi din bugetul de stat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57).

22. Referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție, Curtea reține că, potrivit acestei norme constituționale, „*Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență numai în situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, având obligația de a motiva urgența în cuprinsul acestora*”. Referitor la condițiile de adoptare a unei ordonanțe de urgență a Guvernului, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, Curtea Constituțională a statuat că Guvernul poate adopta o ordonanță de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare; reglementarea acesteia să nu poată fi amânată; urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței. Sintagma „situații extraordinare” a fost analizată în jurisprudența Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, precitată, a reținut implicațiile deosebirii terminologice dintre noțiunea de „caz excepțional”, utilizat în concepția art. 114 alin. (4) din Constituție anterior revizuirii, și cea de „situație extraordinară”, arătând că, deși diferența dintre cei doi termeni, din punctul de vedere al gradului de abatere de la obișnuit sau comun căruia îi dau expresie, este evidentă, același legiuitor a simțit nevoia să o pună la adăpost de orice interpretare de natură să minimalizeze o atare diferență, prin adăugarea sintagmei „a căror reglementare nu poate fi amânată”, consacrand astfel *in terminis* imperativul urgenței reglementării. Prin aceeași decizie, Curtea a reamintit jurisprudența sa pronunțată anterior revizuirii Legii fundamentale, prin care a precizat că de esența cazului excepțional este caracterul său obiectiv, în sensul că „existența sa nu depinde de voința Guvernului care, în asemenea împrejurări, este constrâns să reacționeze prompt pentru apărarea unui interes public pe calea ordonanței de urgență” (Decizia nr. 83 din 19 mai 1998, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 8 iunie 1998). Curtea a mai arătat, prin Decizia nr. 1.008 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 507 din 23 iulie 2009, că, pentru îndeplinirea cerințelor prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție, este necesară existența unei stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pune în pericol un interes public. Cât privește condiția urgenței, prevăzută de art. 115 alin. (4) din Constituție, prin Decizia nr. 421 din 9 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Curtea Constituțională a statuat că „urgența reglementării nu echivalează cu existența situației extraordinare, reglementarea operativă putându-se realiza și pe calea procedurii obișnuite de legiferare”.

23. În cauză, Curtea constată că în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 se menționează că reglementarea criticată a fost adoptată „Având în vedere faptul că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 [...] au fost aprobate măsurile privind salarizarea în anul 2016 a personalului din sectorul bugetar, precum și alte măsuri fiscal-bugetare cu impact semnificativ de reducere a cheltuielilor publice, care își încetează aplicabilitatea la data de 31 decembrie 2016” „și luând în considerare faptul că în lipsa unei reglementări privind salarizarea personalului din sectorul bugetar pentru anul 2017, începând cu 1 ianuarie 2017 s-ar aplica în integralitate prevederile Legii-cadru nr. 284/2010 [...], ceea ce ar genera inclusiv reduceri ale salariilor pentru unele categorii pe personal”. De asemenea în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 se menționează că aceasta a fost adoptată „având în vedere faptul că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 [...] au fost aprobate unele măsuri privind salarizarea personalului din sectorul bugetar și alte drepturi de care beneficiază anumite categorii de personal, doar pentru primele două luni ale anului 2017, ținând cont de faptul că în lipsa unei reglementări privind salarizarea personalului din sectorul bugetar pentru anul 2017, începând cu 1 martie 2017, s-ar aplica în integralitate prevederile Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, ceea ce ar genera inclusiv reduceri ale salariilor pentru unele categorii de personal”. Având în vedere aceste precizări și ținând cont de jurisprudența sa, Curtea constată că împrejurările menționate în preambulul celor două ordonanțe de urgență ale Guvernului criticate se pot încadra în conceptul constituțional de „*situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată*”, astfel cum acesta a fost definit în jurisprudența Curții, ca stări de fapt obiective, cuantificabile, independente de voința Guvernului, care pun în pericol un interes public, și anume salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2017. Pe de altă parte, Curtea reține că urgența a fost motivată corespunzător în cuprinsul ordonanțelor de urgență criticate, menționându-se că acestea au fost adoptate ținând cont că, în lipsa unei reglementări privind salarizarea personalului din sectorul bugetar pentru anul 2017, s-ar aplica în integralitate prevederile Legii-cadru nr. 284/2010, ceea ce ar genera inclusiv reduceri ale salariilor pentru unele categorii de personal. Prin urmare, critica privind încălcarea art. 115 alin. (4) din Constituție este neîntemeiată.

24. Referitor la critica de neconstituționalitate intrinsecă privind încălcarea art. 1 alin. (5) și art. 78 din Constituție, deoarece, în opinia autorului excepției de neconstituționalitate, normele criticate au fost adoptate cu nerespectarea normelor de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, întrucât formula „prorogarea unor termene”, utilizată de textele criticate, nu este prevăzută de lege, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută. Astfel, sintagma „prorogarea unor termene” nu este prevăzută de textele criticate în special, fiind cuprinsă în titlurile celor două ordonanțe de urgență ale Guvernului criticate, ceea ce nu contravine nici prevederilor art. 1 alin. (5) și nici celor ale art. 78 din Constituție. Faptul că dispozițiile de lege criticate prevăd că, într-o anumită perioadă de timp, determinată, anumite prevederi de lege referitoare la sporuri și alte drepturi salariale nu se aplică sau se aplică în mod corespunzător nu poate conduce la neconstituționalitatea acestora, legiuitorul fiind în măsură să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile

de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula.

25. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție, autorul excepției susține că, deși se află în aceeași situație cu magistrații, având aceleași incompatibilități și interdicții, numai pentru categoria din care face parte s-a diminuat sporul, iar pentru magistrați s-a păstrat, ceea ce nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă și, prin urmare, constituie o discriminare ce conduce la încălcarea art. 14 din Convenție, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenție și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului. Referitor la aceste susțineri, Curtea constată că sunt neîntemeiate, deoarece deosebirile de tratament juridic dintre diferitele categorii socioprofessionale nu au *de plano* semnificația încălcării prevederilor art. 16 din Constituție. Astfel, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant în jurisprudența sa, acest principiu constituțional presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. (A se vedea Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994).

26. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor constituționale și convenționale referitoare la dreptul de proprietate, Curtea constată că, așa cum a reținut prin Decizia nr. 192 din 23 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din 8 iunie 2017, paragraful 18, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului (a se vedea, spre exemplu, Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23), statul este în măsură să stabilească ce beneficii trebuie plătite angajaților săi din bugetul de stat. Astfel, statul poate dispune introducerea, suspendarea sau încetarea plății unor astfel de beneficii, prin modificări

legislative corespunzătoare. În același sens este și Decizia din 6 decembrie 2011, pronunțată în cauzele conexe nr. 44.232/11 și nr. 44.605/11 *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragrafele 15 și 19, prin care Curtea Europeană a Drepturilor Omului amintește că, datorită unei cunoașteri directe a propriei societăți și a necesităților acesteia, autoritățile naționale se află, în principiu, într-o poziție mai adecvată decât instanța internațională pentru a stabili ce anume este „de utilitate publică”. În consecință, în cadrul mecanismului de protecție creat de Convenție, este de competența acestora să se pronunțe primele cu privire la existența unei probleme de interes general. Considerând normal ca legiuitorul să dispună de o mare libertate în conducerea unei politici economice și sociale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului respectă modul în care legiuitorul național percepe imperatiile „utilității publice”, cu excepția cazului în care raționamentul său se dovedește în mod vădit lipsit de orice temei rezonabil.

27. Referitor la critica privind încălcarea art. 41 din Constituție, prin Decizia nr. 192 din 23 martie 2017, precitată, paragraful 19, Curtea a reținut că, potrivit art. 41 alin. (2) din Constituție, salariații au dreptul la măsuri de protecție socială care privesc: securitatea și sănătatea salariaților, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim brut pe țară, repausul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții deosebite sau speciale, formarea profesională, „precum și în alte situații specifice, stabilite prin lege”. Prin urmare, nu există o obligație constituțională a legiuitorului de a reglementa acordarea anumitor sporuri.

28. În final, Curtea observă că dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale și, prin urmare, nu este incidentă ipoteza prevăzută de norma constituțională invocată.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marius Lucian Talabur în Dosarul nr. 326/35/2017 al Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare și, în special, ale art. 7 alin. (5) din aceasta, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și, în special, ale art. 1 alin. (3) din aceasta, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 2 martie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 4 alineatul (1), după punctul 63 se introduc patru noi puncte, punctele 64—67, cu următorul cuprins:

„64. Încheie tratate internaționale la nivel departamental sau inițiază demersurile necesare încheierii tratatelor la nivel de stat sau de Guvern în domeniile de responsabilitate, în condițiile prevăzute de Legea nr. 590/2003 privind tratatele sau, după caz, Legea nr. 276/2011 privind procedura prin care România devine parte la tratatele încheiate între Uniunea Europeană și statele membre, pe de o parte, și state terțe sau organizații internaționale, pe de altă parte;

65. Încheie documente de cooperare internațională care nu sunt guvernate de dreptul internațional cu autorități având competențe echivalente din state membre ale Uniunii Europene sau state terțe, respectiv organizații internaționale, în domeniile de responsabilitate;

66. asigură participarea, elaborează și fundamentează pozițiile României în procesul de negociere și adoptare a inițiativelor la nivel european, în domeniul său de activitate, potrivit Hotărârii Guvernului nr. 34/2017 privind organizarea și funcționarea Sistemului național de gestionare a afacerilor europene în vederea participării României la procesul decizional al instituțiilor Uniunii Europene;

67. asigură îndeplinirea, în domeniul de competență, a obligațiilor decurgând din calitatea României de stat membru al Uniunii Europene, inclusiv în ceea ce privește transpunerea și/sau crearea cadrului juridic de aplicare directă a actelor juridice obligatorii ale Uniunii Europene, implementarea și monitorizarea aplicării acestora.”

2. La articolul 7, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(5) În îndeplinirea atribuțiilor sale, ministrul sănătății este ajutat de 5 secretari de stat, de un subsecretar de stat, de un secretar general și de 2 secretari generali adjuncți.”

3. Articolul 8 se modifică și va avea următorul cuprins:
„Art. 8 — (1) Secretarii de stat și subsecretarul de stat îndeplinesc în principal următoarele atribuții:

a) coordonează activitatea structurilor din cadrul ministerului, stabilite prin ordin al ministrului sănătății;

b) avizează documentele elaborate sau avizate de structurile din cadrul ministerului, pe care le coordonează;

c) coordonează activitatea instituțiilor aflate în subordinea ministerului, stabilite prin ordin al ministrului sănătății.

(2) Secretarii de stat și subsecretarul de stat se subordonează ministrului sănătății și îndeplinesc și alte atribuții stabilite prin ordin al ministrului sănătății.”

4. La articolul 13, alineatul (2) se abrogă.

5. La articolul 13, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) Numărul maxim de posturi este de 384, exclusiv demnitarii și posturile aferente cabinetului ministrului.”

6. La articolul 13, alineatul (3¹) se abrogă.

7. Articolul 13¹ se abrogă.

8. La articolul 14, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Statele de funcții pentru instituțiile din subordinea Ministerului Sănătății se aprobă prin ordin al ministrului sănătății, o dată pe an, în termen de 60 de zile de la aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli, cu încadrarea în normativele de personal și în bugetul de venituri și cheltuieli aprobat.”

9. Anexa nr. 1 se modifică și se înlocuiește cu anexa la prezenta hotărâre.

Art. II. — Încadrarea în noua structură organizatorică se realizează în termen de minimum 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, cu respectarea prevederilor legale aplicabile personalului contractual și funcționarilor publici în cazul reorganizării instituției publice.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Raluca Turcan

Ministrul sănătății,

Victor Sebastian Costache

Ministrul muncii și protecției sociale,

Victoria Violeta Alexandru

Ministrul afacerilor externe,

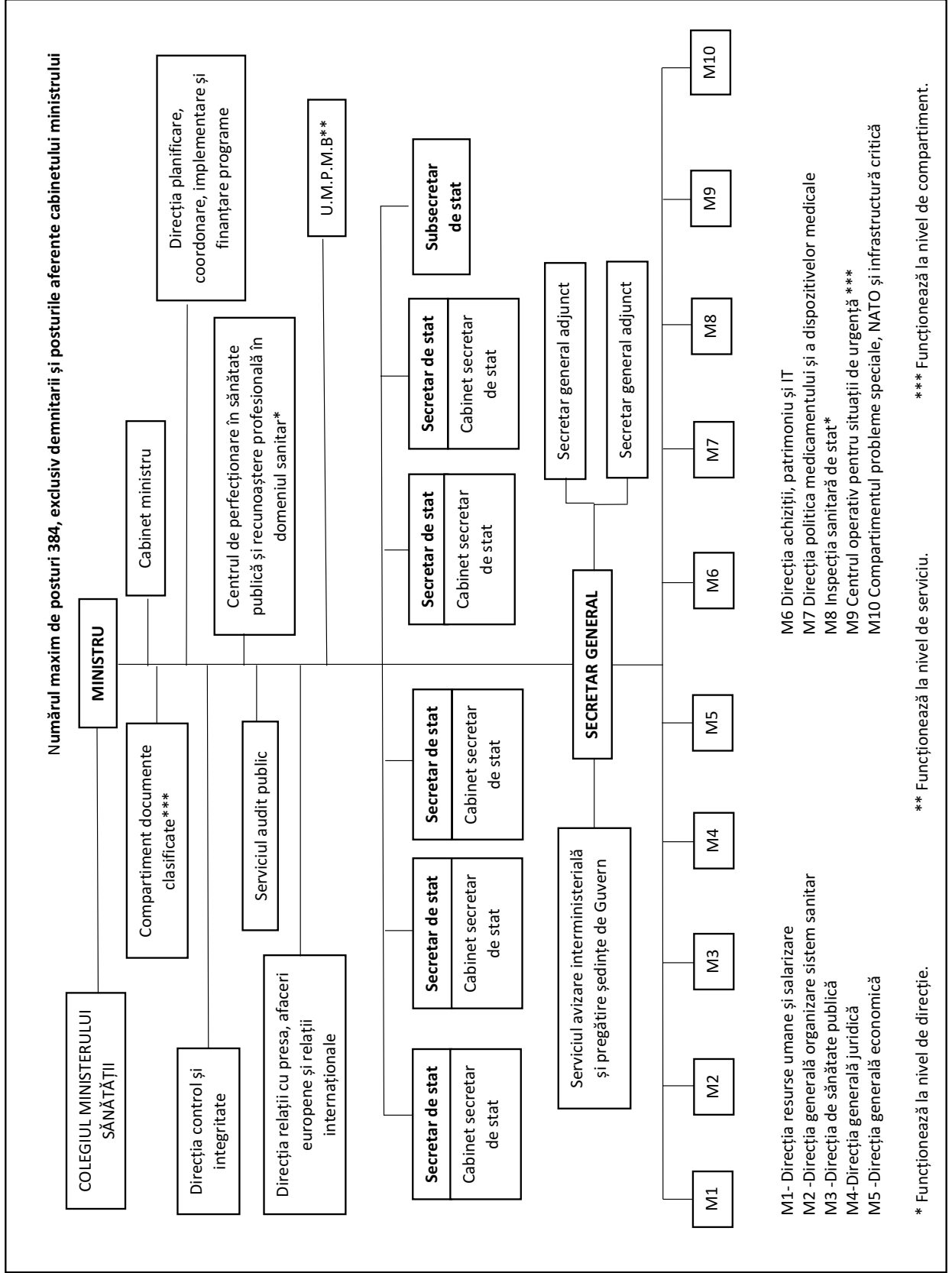
Bogdan Lucian Aurescu

p. Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Ioan Burduja,

secretar de stat

**STRUCTURA ORGANIZATORICĂ
a Ministerului Sănătății**

1) Anexa este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.486/2005 privind asigurarea pazei și protecției obiectivelor, bunurilor și valorilor cu efective de jandarmi

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 1.486/2005 privind asigurarea pazei și protecției obiectivelor, bunurilor și valorilor cu efective de jandarmi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 11 ianuarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **La anexa nr. 1 punctul I litera A, pozițiile 3 și 8 se abrogă.**

2. **La anexa nr. 1 punctul I litera A, poziția 9 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„9. Complexul Vile Neptun (Centrul de conferințe Club Bazin și obiectivul Ambasador, Punctul Termic — Bazar Neptun, complexurile Turist și Doina, Mărul A + B, Părul A + B, Nucul A + B, Violeta, Bujorul, Crinul, Complexul Dunărea);”.

3. **La anexa nr. 3 punctul II, după a cincisprezecea liniuță se introduc trei noi liniuțe, cu următorul cuprins:**

„— Obiectivul Scroviștea;

— Complexul Vile Foișor Sinaia;

— Complexul Vile Neptun (Complexul Lotus cu vilele Nufărul, Trandafirul, Ghiocelul, Lotus și anexele și Panseluța).”

Art. II. — Posturile și efectivele rezultate ca urmare a ridicării pazei și protecției cu efective de jandarmi de la obiectivele prevăzute în anexa nr. 3 punctul II la Hotărârea Guvernului nr. 1.486/2005 privind asigurarea pazei și protecției obiectivelor, bunurilor și valorilor cu efective de jandarmi, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost completată prin prezenta hotărâre, se redistribuie în cadrul Jandarmeriei Române.

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 1.486/2005 privind asigurarea pazei și protecției obiectivelor, bunurilor și valorilor cu efective de jandarmi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 11 ianuarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU

LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:

Ministrul afacerilor interne,

Marcel Ion Vela

p. Ministrul finanțelor publice,

Sebastian Ioan Burduja,

secretar de stat

Secretarul general al Guvernului,

Antonel Tănase

București, 16 ianuarie 2020.

Nr. 22.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind revocarea domnului Nelu Stelea din funcția de
inspector general, cu rang de secretar de stat,
al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, și al art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 63/2001 privind înființarea Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobată cu modificări prin Legea nr. 707/2001, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Nelu Stelea se revocă din funcția de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 17 ianuarie 2020.
Nr. 54.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind revocarea domnului Paul Racoviță din funcția de
inspector general adjunct, cu rang de subsecretar de stat,
al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.

Având în vedere Adresa Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației nr. 4.415 din 14 ianuarie 2020, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/803/A.T. din 14 ianuarie 2020,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, și al art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 63/2001 privind înființarea Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobată cu modificări prin Legea nr. 707/2001, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Paul Racoviță se revocă din funcția de inspector general adjunct, cu rang de subsecretar de stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 17 ianuarie 2020.
Nr. 55.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Paul Racoviță în funcția de
inspector general, cu rang de secretar de stat,
al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.**

Având în vedere Adresa Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației nr. 4.415 din 14 ianuarie 2020, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/803/A.T. din 14 ianuarie 2020,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, și al art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 63/2001 privind înființarea Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobată cu modificări prin Legea nr. 707/2001, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Paul Racoviță se numește în funcția de inspector general, cu rang de secretar de stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 17 ianuarie 2020.
Nr. 56.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Ionuț Cotarcea în funcția de
inspector general adjunct, cu rang de subsecretar de stat,
al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.**

Având în vedere Adresa Ministerului Lucrărilor Publice, Dezvoltării și Administrației nr. 177.880 din 19 decembrie 2019, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/8.073 din 19 decembrie 2019,

în temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare, și al art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 63/2001 privind înființarea Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C., aprobată cu modificări prin Legea nr. 707/2001, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Ionuț Cotarcea se numește în funcția de inspector general adjunct, cu rang de subsecretar de stat, al Inspectoratului de Stat în Construcții — I.S.C.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 17 ianuarie 2020.
Nr. 57.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Cornel Feruță în funcția de
secretar de stat pentru afaceri globale și strategii diplomatice
în cadrul Ministerului Afacerilor Externe**

Având în vedere Memorandumul Ministerului Afacerilor Externe nr. A/239 din 13 ianuarie 2020, înregistrat la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/190 din 14 ianuarie 2020 și transmis prin Adresa nr. A/240 din 13 ianuarie 2020,

în temeiul art. 29, art. 31 lit. d) și art. 59 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 21 ianuarie 2020, domnul Cornel Feruță se numește în funcția de secretar de stat pentru afaceri globale și strategii diplomatice în cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 17 ianuarie 2020.
Nr. 58.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea doamnei Daniela Anda Grigore Gîțman
în funcția de secretar de stat pentru relații interinstituționale
în cadrul Ministerului Afacerilor Externe**

Având în vedere Memorandumul Ministerului Afacerilor Externe nr. A/238 din 13 ianuarie 2020, înregistrat la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/189 din 14 ianuarie 2020 și transmis prin Adresa nr. A/240 din 13 ianuarie 2020,

în temeiul art. 29, art. 31 lit. d) și art. 59 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Daniela Anda Grigore Gîțman se numește în funcția de secretar de stat pentru relații interinstituționale în cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 17 ianuarie 2020.
Nr. 59.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL ENERGIEI

ORDIN

privind aprobarea Procedurii de notificare pentru racordarea la rețelele electrice de interes public a sistemelor de înaltă tensiune în curent continuu și a centralelor electrice formate din module generatoare, care se racordează la rețelele electrice de interes public prin intermediul sistemelor de înaltă tensiune în curent continuu, și de verificare a conformității acestora

Având în vedere prevederile art. 5 alin. (1), art. 55—64 și 67—74 din Regulamentul (UE) nr. 1447/2016 al Comisiei din 26 august 2016 de instituire a unui cod de rețea privind cerințele pentru racordarea la rețea a sistemelor de înaltă tensiune în curent continuu și a modulelor generatoare din centrală conectate în curent continuu, ale art. 36 alin. (7) lit. i) din Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 5 alin. (1) lit. c) și d) și ale art. 9 alin. (1) lit. h) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 33/2007 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 160/2012, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de notificare pentru racordarea la rețelele electrice de interes public a sistemelor de înaltă tensiune în curent continuu și a centralelor electrice formate din module generatoare, care se racordează la rețelele electrice de interes public prin intermediul sistemelor de înaltă tensiune în curent continuu și de verificare a conformității acestora, prevăzută în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Operatorii economici din sectorul energiei electrice duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin, iar entitățile organizatorice din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei urmăresc respectarea acestora.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei,
Dumitru Chiriță

București, 11 decembrie 2019.
Nr. 220.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru Relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

